

DOT HUTCHISON

MÁJUS
RÓZSÁI

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

DOT HUTCHISON

**MÁJUS
RÓZSÁI**

A GYŰJTŐ-SOROZAT II. RÉSZÉ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A vérfagyasztó mosolyú, veszélyes lányoknak.

Darla Jean Carmichaelnek hívják, és ő neked az első.

De ezt akkor még nem is sejtetted.

Csak azt tudod ezen a kellemes, tavaszi napon, hogy úgy látszik, még maga a Jóisten is túlzásba esett egy kicsit, amiért ennyire gyönyörűre alkotta ezt a lányt. Színtiszta ártatlan szépség, a mesterkéeltség és hiúság minden nyoma nélkül; épp ezért tetszik neked így, ahogy van. Ragyogó, szőke haja nehéz hullámokban omlik a hátára, és ma is a régi-módi, hófehér tavaszi ruháját viseli, sőt még csipkekesztyűt és keményített csipkekalapot is vett fel hozzá. Találkoztál már valaha ilyen üde-séggel? Ilyen tisztasággal?

Ma még a természet is a te oldaladon áll. A templomhoz vezető sima, poros út mentén a füvet fehér és sárga nárciszok pettyezik, mintha egyes-nesen Darla Jeanhez öltöztek volna. Még a vad százszorszépek is sárga és fehér színekben pompáznak, pedig tavasszal általában halványlila szalagként levendulák borítják be a mezőt.

Idén azonban csak Darla Jean van itt.

Jobban mondván... Mégsem, mert nem egyedül van.

Kezével egy fiatalember karjába kapaszkodik, úgy dugja tenyerét a könyöke hajlatába, mintha ott lenne a helye, pedig nem. A keze nem oda tartozik, mert az a férfi nem te vagy. Márpedig Darla Jean a tiéd.

Mindig is a tiéd volt.

Nem is kellett ezt mondanod neki eddig; egyszerűen tudta, és ez így is volt rendjén, hiszen bármit mondtak is az emberek, benneteket egymásnak teremtett az ég.

Dühösen, összetört szívvel követed őket a kis téglafalú templomhoz, ami a buján virágzó fák környezetében úgy fest, akár egy gobelin. És bár csak úgy dobog a füled a kavargó érzésektől, mintha ott is szíved nőtt volna, valamit mégis észreveszel. A fiatalember a szabad kezében egy kosarat tart, amit Darla Jean édesanyja pakolt meg egyenként becsomagolt finomságokkal, arra kérve a lányát, hogy adja el azokat, a templomnak ugyanis új tetőt kell ácsolni még a viharok beköszönte előtt.

Valahányszor a lány felnevet, a fiú közel hajol hozzá.

Márpedig Darla Jean gyakran felnevet.

Pedig ez a hang a tiéd, ahogy a lány minden része is: nem is érted, hogy merészeli ezt megosztani mással. Ez a nevetés korábban téged simogatott, a te haragodat altatta el, ami olykor vészesen közel került ahhoz, hogy erőt vegyen rajtad. Most azonban, valahányszor meghallod ezt a nevetést – ezt a magas, lágy hangot, ami úgy cseng, akár a szél a hátsó verandán –, éles fájdalom hasít a mellkasodba, lüktető visszhang a koponyádba.

Együtt lépnek be a templomba, és egy-két percbe is beletelik, mire sikerül olyan ablakot találnod, ahonnan tisztán látod őket anélkül, hogy ők észrevennének. Darla Jeannek nem kell tudnia, hogy ott vagy, és azt figyeled, hogyan viselkedik, megosztja-e mással azt, ami kizárólag a tiéd. A templom belseje homályba burkolózik, az árnyéktól és a ragyogó napfény éles sugaraitól nem látod pontosan, mi történik.

Aztán mégis.

Vért látsz mindenhol.

A fiatalember megcsókolja őt, vagy talán ő csókolta meg a fiatalembert, az arcuk oldalra billen, alig van köztük néhány centiméter távolság. Ez lehet a fiú első csókja.

A lányé biztosan.

Az első csók, amit veled kellett volna megosztania – amire éveken keresztül vártál. Miközben oly nagyra tartottad őt, úgy gondolva, hogy Darla Jean túlságosan tiszta és ártatlan ahhoz, hogy ilyesmivel be lehessen mocskolni.

Az is volt.

Túlságosan tiszta. Túlságosan ártatlan.

Lekuporodsz a templom külső falához, fáj, ahogy a durva tégl a ruhán keresztül dörzsöli, hasítja a bőröd. Remegsz – az is lehet, hogy sírdogálsz. Hogy tehetette ezt? Hogy tehetette ezt veletek, veled?

Hogy hagyhatta, hogy így meggyalázzák?

Most már értéktelen, akár a többi kurva, szerte a világban, aki változás nélkül villantgatja a testét, mosolyát és a kegyetlen, számítót tekintetét. Pedig te életed végéig imádattal csüngtél volna rajta.

És még mindig szereted. Hogy is szűnhetnél meg szeretni őt? És mivel szereted, tudod, hogy meg kell őt mentened, meg kell őt mentened ön-maga elől.

Hallod, hogy a fiú búcsúzik, ajkairól bocsánatkérő szavak hullanak – segítenie kell a bátyjának a készülődésben. Hallod, hogy a lelkész vidám hangon üdvözli Darla Jeant. Be kell szaladnia a városba, mondja, hogy vegyen néhány poharat a limonádéhoz – ugye nem gond, kérdi Darla Jeantól, ha egyedül kell maradnod egy kis időre? Ó, nem, dehogyis. Hiszen szinte ebben a templomban nőtt fel. Ennél biztonságosabb hely nincs is a világon. Ennél igazabb helyet el sem tudna képzelni. És miközben nézed, hogy a lelkész elindul – egyre távolabb és távolabb kerül –, hallod, hogy a lány énekelni kezd.

Ez most a te dalod is, nem hallja rajtatok kívül senki más.

Mikor bemész, Darla Jean mosolyogva, nevetve fogad, a szeme csak úgy ragyog. A tekintetére nem tudod már azt mondani, hogy jámbor.

Hogy mondhatnád, mikor most vesztette el az ártatlanságát. Ahogy közeledsz felé, Darla Jean mosolya egyre halványul.

Még van mersze megkérdezni, mi a gond.

Tudod, hogy nincs sok időd – a város mindössze két-három kilométerre van, a lelkész gyakran gyalog teszi meg az utat oda-vissza –, de arra van, hogy megmutasd neki. Hogy megmutass neki mindent.

Ígéretet tettél neki egy közös életre, arra, hogy mindig ott leszel mellette. Az egész világot neki ígérted.

Ő pedig elhajította.

Minden az ő hibája.

Sietősen távozol, az árulás fájdalma továbbra is kínoz.

Darla Jean ott marad, a kőpadlón hever, szakadt tavaszi ruhájának cafatjait átáztatja a vörös tócsa. A nárciszok, melyeket neki szedtél – ajándékuul, és nézd, mit tett velük –, szétszóródtak körülötte. Tágra nyílt, üres szemében értetlenség tükröződik, arcára pedig cakkos mosolyt vágtál, hogy megoszthassa a világgal, ha már úgyis ez volt a vágya.

Ezentúl nem nevet, nem énekel és nem mocskolja be azt, ami a tiéd.

Ezentúl semmit sem tud már tenni. Talán nem is szándékosan csináltad. Talán csak megcsúszott a vadászkesed, és túl mélyre szaladt. Talán csak megfélelkezted róla, hogy a felszínhez közel olyan sok vér található. Vagy talán pont így akartad, ahogy történt.

Hiszen ő is csak egy kurva a sok közül.

Darla Jean immár halott.

Nem tudtad, hogy ő lesz nálad az első.

Azt pedig továbbra sem tudod, hogy nem is ő lesz az utolsó.

FEBRUÁR

A MAGÁRA HAGYOTT PAPÍRMUNKA EXPONENCIÁLISAN NÖVEKSZIK, akár a nyulak és a vállfák szoktak. Brandon Eddison különleges ügynök az újabb halom akta felé sandít, és az első gondolata az, vajon milyen látványt nyújtana, ha felgyújtaná az egészet. Nem kéne több, csak egy dobozán végighúzott gyufa vagy egy megpattintott öngyújtó, és ha a láng megkapná az egyik középső lap sarkát, majd szépen, egyenletesen lobogni kezdene, akkor az összes papír egyszerre csak eltűnne.

– Ha felgyújtánád, újból kinyomtatnák neked, és ugyanennyi munkád lenne, plusz egy újabb akta a gyújtogatásról – szólal meg tőle jobbra egy nevetve csengő hang.

– Fogd be, Ramirez – sóhajtja az ügynök.

Mercedes Ramirez – munkatársa és barátja – ismét felnevet, majd hátradől a széken, és ahogy nyújtózik egyet, hosszú, enyhén ívelt vonalba merevedik a teste. A széke tiltakozva megreccsen. Ramirez asztalát is papírok borítják. De nem halmok. Csak néhány lap. Bármilyen részletre kérdez rá Eddison, Mercedes Ramirez azonnal megtalálja a megfelelő helyen. Eddison sosem fogja megérteni, hogy csinálja ezt.

Az ő két sarokbéli íróasztalukkal szemközt van a felettesük, Victor Hanoverian nyomozásvezető különleges ügynök helye. Eddison undorral vegyes csodálattal néz az asztalon heverő papírokra, amelyekkel az ügynök láthatóan már végzett, és színes irattartókba rendezte őket. A rettenthetetlen hármasuk vezetőjeként Vicnek több papírmunkája van, mint nekik kettejüknek, és mégis mindig ő végez vele elsőként. Eddisonban az a rémisztő gondolat merül fel, hogy a nyomozóirodában töltött harminc év lehet ilyen hatással az emberre.

Eddison visszanéz a saját asztalára, a legfrissebb aktahalomra, és morogva a legfelső lapok felé nyúl. Van egy saját módszere, ami épp annyira idegesíti Ramirezt, mint amennyire Ramirez módszere ingereli őt, és bár az irattorony meglehetősen magas, az ügynök könnyedén az asztal megfelelő végébe tolja, ahol téma és prioritás szerinti csoportokba rendezve állnak a papírok. Az arcképekkel és helyszínek fotóival zsúfolt halmok a felszín szélével és sarkával szépen egy vonalban sorakoznak.

– Nem beszélgetél még a kupacodról egyetlen kedves orvossal sem? – kérdezi tőle Ramirez.

– Sosem jött még ki egyetlen baleseti sebész sem, hogy megmenekítsen a tiédőtől?

Ramirez vihogva visszafordul az asztalához. Annyira jó lenne, gondolja Eddison, ha Ramirez legalább néha ne tromfolná le. Ez a nő rendíthetetlen, ez rendben is van, de hogy ennyire nem hat rá a csipkelődés, az különös.

– Egyébként hol van Vic?

– A kihallgatáson volt, már elindult vissza. Bliss kérte, hogy menjen el.

Eddisonnak megfordul a fejében, hogy megemlíti: három és fél hónappal azután, hogy kimenekítették a lángoló Kert túlélőit, Ramirez

még mindig a Pillangó-neveket használja, amelyekkel a fogvatartó illette az áldozatait.

Végül nem említi meg. Valószínűleg a nő is tud róla. Legtöbbször könnyebb úgy, ha mindent elpakolhatnak az elméjük zárt kis zugaiba, és ebbe nem túl könnyű beilleszteni most azt, hogy kik is voltak ezek a lányok, mielőtt elrabolták őket.

Ideje, hogy Eddison munkához lásson. Ma a papírmunka van soron, legalábbis a nap nagy részében, és jó lenne, ha estig legalább az egyik kupactól meg tudna szabadulni. Az asztala jobb hátsó sarkában tornyosuló színes aktahalomra pillant: az évek múltával egyre több ott a lezáratlan ügyek halma. Az a rakás sosem fog már onnan eltűnni.

A férfi hátradől a széken, és az irodaszereit meg a formanyomtatványait tartalmazó zömök iratszekrény feletti két bekeretezett fényképet figyeli. Az egyik fotó őt és a húgát ábrázolja egy réges-régi halloweeni napon. Az egyik utolsó kép, ami azelőtt készült, hogy a kislányt valaki elrabolta az iskolából hazafelé menet. Mindössze nyolcéves volt. Eddisonnak azt súgta a józan esze, hogy a testvére rég halott. Húsz év telt el, de a férfi a mai napig azon veszi észre magát olykor, hogy meg-megnéz néhány huszonéves nőt, aki gyanúsán hasonlít a húgára. A remény furcsa, szeszélyes egy dolog.

Ahogy maga Faith is az volt, furcsa és szeszélyes, mikor még az ő kishúga volt, nem pedig egy adat az eltűnt gyerekekről szóló statisztikában.

A másik fotó frissebb, néhány évvel ezelőtt készült, egy emlék Eddison életének legfelkavaróbb és legváratlanabb kirándulás napjáról, amikor tényleg nem kellett dolgoznia egy percet sem. Priya és a nő anyja elrángatta már néhány városnéző túrára az elmúlt öt-hat hónap alatt, amikor épp Washingtonban laktak, de az a kiruccanás valóságos rémálom volt. Eddison fel sem tudná már idézni, hogyan

kötöttek ki végül egy mezőn, ami tele volt amerikai elnökök mellszobraival. Mindenesetre ott teremtek, majd Eddison meg Priya egyszer csak Lincoln vállán kötött ki, és a szobor tarkóján tátongó hatalmas lyukat nézegették. Valóságú? Az. Szándékosan készült? A többi, hat méter magas szobor viharvert állapotát elnézve... nem, nem valószínű. Más képek is készültek aznap – mind gondosan elrejtve Eddison ruhásszekrényének alján, egy cipősdobozban –, de ez volt a férfi kedvence. Nem az egészen zavarba ejtő lyuk miatt, ami a meggyilkolt elnök fején tátongott, hanem azért, mert Priya végre teljes szívéből mosolyog rajta.

Azt a Priyát, aki könnyedén tudott mosolyogni, Eddison sosem ismerte. Az a Priya néhány nappal az első találkozásuk előtt eltűnt, és az a lány, akivel már ő találkozott, épp azon volt, hogy összeszedje valahogy magát. Annak a Priyának, akit az ügynök ismert, a vonásai kemények voltak, vicsorgása, mosolya pedig olyan erőteljes volt, mint egy pofon. Minden finom – minden kedves – gesztusa csak véletlenszerű lehetett. Az anyja talán még lát benne valamit az egykori gyengédségből, de rajta kívül senki más azóta, hogy Priya testvére is egy színes irattartóba került aktává vált, fotókkal és adatokkal, az ügynök asztalának sarkán.

Eddison egészen biztos volt abban, hogy a régi Priyával sosem lettek volna barátok. Valójában ezzel az újjal sem kellett volna. Priya az egyik meggyilkolt lány nővére, akit az ügynök kihallgatott, megsajnálta, de nem lett volna szabad közelebről megismernie. A testvére meggyilkolását követően Priya mérhetetlenül dühös volt. A gyilkosra, a testvérére, a rendőrökre, az egész kibaszott világra. Eddison pedig nagyon is jól ismerte ezt a fajta dühöt.

És mivel a férfi most rá gondol, és mivel aznap épp a papírmunka van soron, ráadásul több olyan fárasztó munkanap után, ami azzal telt,

hogy megfékezzék a Pillangó-üggyel kapcsolatos sajtót, Eddison előveszi a mobilját, lő egy képet a bekeretezett fotóról, és elküldi a lánynak. Nem számít válaszra – látja az órán, hogy még csak reggel kilenc van ott, ahol Priya lakik, és ha nincs sulis, ami miatt fel kellene kelnie, akkor valószínűleg még takaróba tekerve alszik, mint egy burrito.

Az ügynök telefonja azonban pár másodperc múlva megrezzen. Egy fotó érkezett, rajta egy vörös téglalapú épülettel, ami nyilván tekintélyes hatást szeretne kelteni, de inkább kérkedőnek tűnik. Az egyik téglasárvot rozsdás vasrács takarja, amit jobb időkből valószínűleg borostyán borít. Az épület magas, középkori stílusú, a téglafalakba pedig keskeny ablakokat vájtak.

Mi a fene ez?

Ismét rezeg a mobilja. *Ez az a sulis, amiben kis híján ott ragadtam. Látnod kéne az egyenruháikat.*

Tudtam, hogy csak online órákra jelentkezel majd, hogy egész nap pizsamában lehess.

Nem CSAK online. Azt tudod, hogy az igazgató ellenkezni kezdett, mikor anya közölte vele, hogy nem iratkozunk be? Azt mondta anyának, hogy hátrányos helyzetbe kényszerít engem, ha hagyja, hogy alacsonyabb rendű oktatás jusson nekem.

Eddison vigyorog. *Gondolom, nem jól sült el a dolog.*

Azt hiszem, a fickó ahhoz szokott, hogy ha a faszával feszítget, megkapja, amit akar. Csakhogy anya fasza jóval keményebb.

Az ügynök valami súlyt érez a két vállán, összerezzen, de aztán látja, hogy csak Ramirez az. A nőnek egészen más elképzelései vannak a magánszférával kapcsolatban – az ügynöknek például egész konkrét elképzelése van róla. Ahelyett, hogy vitába szállna Ramirezzel, ami sosem vált be, Eddison egyszerűen elfordítja a telefon kijelzőjét, hogy a nő ne lássa.

– A faszával feszítget... Eddison! – Ramirez jó erősen megpöcökli az ügynök fülét. – Te tanítottad ezt neki?

– Már majdnem tizenhét, Ramirez. Száz százalékban képes önállóan is arra, hogy alpári legyen.

– Rossz hatással vagy rá.

– Talán inkább ő van rossz hatással rám, nem?

– Ki a felnőtt kettőtök közül?

– Valószínűleg egyikük sem – szól közbe egy harmadik hang.

Mindenten behúzzák a nyakukat.

De Vic nem jön azzal, hogy nem lenne szabad munkaidőben a privát telefonjaikat nézegetni, ahogy azzal sem, hogy mit kellene helyette csinálniuk. Egyszerűen elsétál mellettük, körülengli a frissen főtt kávé illata, és a válla felett odaveti nekik:

– Mondd meg Priyának, hogy üdvözlöm.

Eddison engedelmesen pötyög, Ramirez pedig visszacsusszan a székére.

Eddison felnevet Priya azonnali válaszát olvasva: *Óóóóh, csak nem tartóztattak le?*

Egyébként miért vagy ébren?

Csak mászkálok. Végre jó az idő.

Nincs hideg?

De, viszont már nem havazik, nincs latyak, és semmilyen hideg, nedves szar nem potyog az égből. Gondoltam, körbenézek.

Hívj majd fel később. Meséld el, mit láttál.

Eddison egy ideig még vár a válaszra, aztán elrakja a telefont a fiókba, amiben a pisztolya meg a jelvénye is hever, meg az összes olyan cucca, amivel nem szabad játszania az asztalnál. A már-már elviselhetetlenségig kimerítő gürcölés során, ami Eddison munkájával jár, Priya egy kis szikra, tele kesernyés életenergiával.

Elég hosszú ideje dolgozik már a nyomozóirodánál ahhoz, hogy hálás legyen ezért.

A coloradói Huntingtonban rohadt hideg van februárban. Bár annyi ruha van rajtam, amitől háromszor nagyobbnak tűnök, a hideg valahogy mégis bekúszik a rétegek közé. Egy hete vagyunk itt, és ez az első olyan nap, amire már rá lehet fogni, hogy kellemes a sétáláshoz.

Eddig semmi különbséget nem érzek azokhoz a helyekhez képest, ahol az elmúlt négy évben laktunk. Anya munkahelye ide-oda küldözget bennünket szerte az országban, hogy mindig ott oltsa a tüzet, ahol épp kell, három hónap múlva pedig ismét továbbállunk, ezúttal talán végleg, ha megkapja a HR-es pozíciót a párizsi fiókirodában. Nem biztos még, hogy Franciaország lesz a végső állomás, de azt hiszem, mindketten örülnénk, ha az lenne. Szerintem nagyon jól hangzik az, hogy *Priya Párizsban*. Ahogy a cég ügynöke mondta, aki az első nap bemutatta nekünk az új otthonunkat, Huntington elég közel van Denverhez ahhoz, hogy anya normálisan be tudjon járni, ahhoz viszont túl messze, hogy az ember úgy érezze, egy városban él. Olyan inkább, mint egy kommuna.

Öt nap latyakos idő után hétfvégén havazott, így a házak udvara most olyan, mint a hófehér vattacukor, a szegélyek viszont sárosak és szürkék. Kevés rondább dolog van a szétolvadt hónál. Az utak legalább tiszták, a járdák pedig kékre színeződtek a sótól. Olyan érzés, mintha a lemészárolt hupikék törpikék tetemein sétálnék.

A kabátom zsebébe dugom a kezemet gyaloglás közben, egyrészt azért, mert még kesztyűben is fázom, másrészt azért, mert viszket az ujjam, hogy használjam a fényképezőmet. A kamerámat azonban,

ami sokkal jobb képeket csinál a telefonomnál, a házban hagytam, mert nem gondoltam, hogy bármi érdekeset találok majd Huntingtonban.

Ahogy elhaladok a hozzánk legközelebb eső általános iskola mellett, látom, hogy a játszótér egyik oldalán egy téli mókusházat helyeztek el; tulajdonképpen egy cölöpökre állított csirkeól, amit élénkvrörsre festettek. Az aljára egy lyukat fúrtak, hogy a mókusok ki-be tudjanak közlekedni, odabent pedig egy piros fényű kamera pislog, biztosan azért, hogy az iskolás gyerekek szemmel tudják tartani a rágcsálókat egész télen. Jelenleg néhány állat békésen szunyókál odabenn, ha jól látom, kis ruhadarabokon és forgácson. Igenis bekandikáltam! Jó kis mókuslak.

Körülbelül egy kilométerrel lejjebb egy csupasz téren kötök ki, amit egyik oldaláról egy útkereszteződés határol. Ahhoz túl kicsi, hogy park vagy ilyesmi legyen, de áll ott a közepén egy csodaszép, kovácsoltvas pavilon. Legalábbis majdnem pavilon – padlója nincs, csak oszlopok állnak ki a fagyott földből, azok viszont erős vasból vannak, és kecsesen egymásba fonódva tartják a hagymaszzerű, finoman kidolgozott, csipkézett tetőt. Ha nem gyorskajás papírok meg egy optikus boltja venné körül, olyan lenne, akár egy erdei esküvői kápolna.

Egy nagy kerülővel aztán elindulok hazafelé. Át kell kelnem egy hétsávos útkereszteződésen, ahol az utak fele egyirányú, és minden tábla rossz irányba mutat. Egyik sávban sem látok egy darab autót sem. Igaz, még csak délelőtt fél tizenegy van, és mindenki vagy dolgozik, vagy iskolában van, de az az érzésem, hogy ezt az útkereszteződést csak azok használják, akik totálisan el vannak keseredve, és akiket ellenállhatatlanul vonz a halál meg a pusztulás.

Habár tudom, hogy szarul fognak kinézni a képek, mégiscsak készíték pár fotót a mobilommal, azon egyszerű oknál fogva, hogy

mindig fotóznom kell. A világ valahogy kevésbé fenyegető, ha köztem és a dolgok közt tartom a kamera lencséjét. Bár leginkább Chavinak lövök képeket, hogy ő is lássa, amit én látok.

Chavinak, aki most már majdnem öt éve halott.

De én még mindig fotózok.

Chavi halálán keresztül ismertem meg az FBI-ügynökeimet, akik nagyon fontosak lettek számomra: Eddisont, Mercedest és Vicet. Úgy is történhetett volna, hogy ő is csak egy ügy marad számukra, a nővérem is csak újabb halott lány lesz az aktákból, de az ügynökök utólag is kerestek. Képeslapot és e-mailt küldtek, telefonáltak, majd egy idő után már nem is nehezteltem amiatt, hogy Chavi meggyilkolására emlékeztetnek a dolgok, és hálát éreztem, amiért egyik helyről a másikra költözünk, miközben ott vannak nekem a furcsa quanti-cói barátaim.

Elsétálok a katedrálisként fölém magasodó könyvtár mellett, aminek ólomüveg ablakai és harangtornya is van, majd a mellette lévő italbolt mellett, amit ittas vezetéses ügyekre specializálódott ügyvédek irodái követnek.

Kissé távolabb egy plázát találok, amit egy hatalmas, éjjel-nappal nyitva tartó konditerem és egy délutáni gyermekmegőrző fog közre; ezek között pedig hét különböző típusú gyorsétterem található. Furcsa, de igazából nekem tetszik ez az ellentmondás és összevisszaság, ami felhívja rá az ember figyelmét, hogy az elképzeléseink nyugodtan megbaszhatják magukat, a vétkeinknek nagyon is megvan a helye.

Egy még nagyobb plázában – ami kétszintes, és sokkal több csiricsaré dísz borítja, mint ami a szemnek kellemes lenne – található az ország valószínűleg legelőkelőbb Kroger szupermarketje. Az épület falán látható hirdetés szerint van a boltban egy külön Starbucks,

miközben van egy másik a plázában is, sőt, egy harmadik is az utca túloldalán, ami olyan, mintha viccelnének, de nem.

Jó lenne ebédelni valamit, de próbálok visszafogni magam, és nem enni máshol. Nem azért, mert nem egészséges; ha anyával elvitelre viszünk innen kaját, én mindig benne vagyok. Csak nem akarok egyedül enni. Pár éve próbálok egyensúlyban tartani azt, mire van szüksége a testemnek, és mit diktálnak az érzéseim ugyanezzel az igénnyel kapcsolatban, de nem vagyok még túl jó ebben. Olykor – de most már inkább csak rosszabb napokon – még mindig degeszre eszem magam, amiért Chavi nincs velem, amiért nincs *itt*, és ez olyan kibaszottul fáj, hogy azt ép ésszel nem lehet felfogni, mert ami ennyire fáj, annak véreznie kellene, azt rendbe kellene tudni hozni, de nem, ezt nem lehet, úgyhogy annyi Oreót eszem, amíg nem görcsölök, puffadok és hányok, mert így legalább értelmet nyer az a sok fájdalom.

Most már pár hónapja tartom magam, és nem léptem át azt a bizonyos vonalat, amit én húztam magamnak, azaz nem kapaszkodom már a vécébe, és nem ájulok el hányás után – igazából egy ideig az Oreót sem kívántam annyira, érthető okokból –, mégis fontos, hogy... Hogy éber maradjak, mert azt hiszem, nem túl erős az akaraterőm. Anyát nem is annyira a súlyom aggasztja, hanem az, hogy betegre zabálok magam, de ő meg én – anya a vasakaratóval, én pedig azzal, hogy a vasakaratóból meríték erőt – sikeresen stabilizáltuk a dolgokat, szóval most már nem ingadozom aggasztó módon a csontos és hájas véglet között.

A jelenlegi súlyommal sokkal jobban hasonlítok Chavira, mint bármikor. Szóval... A jó napokon csak remegek, és gondosan kerülöm a képeket meg a púderes doboznál nagyobb tükröket. A rossz napokon mintha túvel szurkálnának a bőröm alatt, és az ujjam viszket az Oreóért. Anya azt mondja, ez egy folyamat.

Bemegyek a Kroger áruházba. Azt hiszem, már nem is érzem az orrom hegyét, úgyhogy nagyon jólesne valami forró ital. Ha semmit nem eszem, míg haza nem érek, akkor nehezebben kerülök bajba.

A barista egy alacsony, verébszerű hölgy, lehet vagy nyolcvanéves, levendulalilára festett haját hullámcsatok rögzítik, a frizurája olyan, mint a Gibson-lányoké volt a 19. század végén. Háta és válla hajlott, a keze ízületi gyulladással, de a szeme éles, a mosolya pedig kedves, én pedig azon merengek, vajon szüksége van-e erre az állásra, vagy ő is egy olyan ember, aki szeret nyugdíjba vonulás után is félállásban dolgozni, mert az otthona vagy a férje az agyára ment a hosszú évek során.

– Mi a neved, kis szívem? – kérdezi alkoholos filccel a kezében, és közben a pohár felé nyúl.

– Jane.

Csak azért, mert nem szeretem, mikor az emberek fennakadnak a *Priya* néven.

Pár perccel később megkapom a kávémat. Az áruház sarkába kitétek néhány asztalt meg széket, a mennyezetbe pedig hangfalakat építettek, onnan szól a lágy jazz a céges CD-ről, amit elnyom az áruház többi zaja: a hangosbemondó rikácsolása, a kocsik, koncertek és dobozok csattogása, a gyerekek ordibálása, a pop-rock filmzene – mindez kaotikusan olvad egybe, amitől ez az egész áruházi kávézó-dolog csak még bizarrabb.

Inkább elindulok kifelé, a hidegbe, ahol a szél kissé erősebben fúj most, és a parkoló felé sétálok. A pláza háta mögé kerültem, és a szemben lévő út egyenesen hazáig vezet majd, ami nem is baj, mert ideje, hogy elinduljak visszafelé.

Aztán a földre gyökerezik a lábam, mert meglátok egy furcsa kis pavilont. Egy füves szigeten alakították ki, a parkoló egyik leválasztott részén, a vasállványt három oldalról letakarták valami nehéznek tűnő,

fehér anyaggal. A kültéri hőszigetelők és a támfalakról lelógó fémvezetékek meggyvörösen izzanak, biztonságos magasságban a leginkább idős férfiakból álló csoport feje felett, akik ugyanolyan baseballsapkát és sötétkék vagy fekete-sárga hímzett takarót viselnek. A társaság tagjai összehúzzák magukat a vászon felhajtott részén beáradó hideg ellen, és egy kis, kőből készült piknikasztal két oldalán ülnek, közöttük táblák és bábuk. Nem lehet más, csak az, aminek látom, márpedig a látvány fájdalmasan ismerős.

A világon semmi nincs, ami a sakktábla fölött görnyedő idős emberek látképére hasonlítana.

Apával mi is sakkoztunk annak idején.

Ő nagyon rossz volt benne, én pedig úgy tettem, mintha én is az lennék, ami valójában jobban zavarta apát, mint engem, de ettől függetlenül minden szombat délelőtt játszottunk az otthonunkhoz közeli parkban, a hosszú bostoni telek alatt pedig a szomszédos, üres templomban. Apa néha hét közben is szeretetett volna sakkozni, de volt valami a szombati hagyományunkban, ami számomra különösen sokat jelentett.

Bármerre költöztünk is azóta apa nélkül, mindig figyelem, hol gyűlnek össze az idős emberek a tábláikkal. Pár méterre tőlem egy fiatal, huszonéves nő ül a kocsiban, a kormány mögött, kezében kötéssel, és rám mosolyog.

– Odamehetsz ám hozzájuk, tudod? – szólal meg. – Nem haragnak. Legalábbis nem a fogukkal.

Nem vagyok jó abban, hogy úton-útfélen másokra mosolyogjak – számomra kissé ijesztő ez a szokás –, de igyekszem barátságosan nézni rá.

– Nem akarom zavarni őket. Hagyják, hogy más is beálljon velük játszani?

– Néha. Kissé bogarasak, de nem veszítesz vele semmit, ha rákérdezel. A nagyapám is ott van velük.

Ez magyarázatot ad a kötésre. Hála istennek – egy parkolóban ücsörgő Madame Defarge nagyon rémisztő lenne.

– Menj, kérdezd meg őket – bátorít a nő, és hüvelykujját szórazottan átdugja a kisujjára akasztott vörös fonál hurkán. – Legfeljebb nemet mondanak.

– Mindenkit erre bátorít, aki megáll itt bámészkodni?

– Csak azokat, akik magányosnak tűnnek. – A nő becsukja a kocsiját, még mielőtt bármit reagálhatnék.

Pár percig még ácsorgok ott, mint valami idióta, majd miután fájni kezdenek a tagjaim, legalábbis amik nem fagytak még át egészen, elindulok a fűvön keresztül a melegebbe tűnő pavilon irányába. A játékosok abbahagyják a sakkozást, és engem néznek.

Szinte mindegyik férfi idősebb, a sapkáikon látható katonai jelzések alapján nyilván veteránok. A sakktáblás parkokban gyakran találkozik az ember veteránokkal, és bár nem ismerem fel a katonai egységek jeleit, annyit tudok, hogy nagyjából csoportokba soroljam őket. Ezeknek a fickóknak a legtöbbször Vietnámban szolgált, néhányuk Koreában, páran az Öböl-háborúban, és az egyik nagyon idős férfi, aki sálakba meg takarókba tekerte magát, és a lehető legközelebb ül a hőszugárzóhoz, egy olyan sapkát visel, amire, bár a fonál már halvány mustársárgára kopott rajta, a Neptun hadművelet feliratot hímezték.

Basszus.

Ez a fickó már a nagyszüleim megszületése előtt a normandiai parton harcolt.

Az egyik vietnámi veterán, akinek petyhüdt, zacskós arca és duzzadt, törött erezetű orra arra utal, hogy talán azért jár sakkozni, hogy addig se igyon, felhúzott szemöldökkel mordul rám.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Köszönjük, kislány, de nem kérünk adományt.

– Nem is ajánlottam. Azt akartam megkérdezni, megengedik-e, hogy más is beszálljon játszani.

– Te sakkozol? – Úgy hallom, nem hisz nekem.

– Nem túl jól, de sakkozom. Ha új helyre költözünk, mindig keresek egy helyet, ahová járhatok játszani.

– Huh. Én azt hittem, a fiatalok az internetet használják erre.

– Az nem ugyanolyan.

A legidősebb férfi megköszörüli a torkát, mire minden fej felé fordul. Minden csoportban van egy hierarchia; a veteránok csoportja sem különbözik ettől, és jelen helyzetben úgy tűnik, a második világháború mindent ural. Ez a férfi megjárta a poklot, és kissé hosszabb ideje hordozza a nyomait, mint a többiek. Ezt a rangot nem vehetik el tőle nyugdíjazással és elbocsátással sem.

– Jöjjön ide, kérem.

Megkerülöm az asztalt, és leülök a pad keskeny szélére, amelyen az idős ember ül. Az arcomat figyeli – hogy mit néz rajtam, azt nem tudom –, és az édeskés, beteg szagú leheletéről az jut eszembe, hogy talán cukorbeteg, tehát ilyen időben nem kellene itt kinn ülnie, a fűtés meg a takarók ellenére sem. A bőre olyan vékonynak tűnik, akár a pergamén, lágy ráncokban gyűrődik össze, az árnyalata egyenetlen a kora miatt, a halványkék erek pedig pókhálóként szövik be a halántékát és a szeme környékét. A halántéka körül az egyik oldalon vastag, halvány hegcsomók látszanak és folytatódnak egészen a füle mögötti területig. Egy repesz okozhatta Normandiában? Vagy valami egészen más?

– Önnek is megvan a maga háborúja, ugye, kisasszony?

Ezen elgondolkodom, hagyom, hogy a kérdés szavai alakot öltse- nek. Chavi formáját veszik fel, és ott van benne mindaz a düh, szomorúság és fájdalom, amit a halála óta cipelek.